

[Erik Eriksen.]

vil gætte på, at den høje regering nok bedømmer dette forhold på samme måde som jeg, og hvis det er tilfældet, må regeringen regne med, at landbrugets forrentningsprocent vil vise sig at falde et par pct. Jeg nævner dette også for at pege på de skyer, der findes, når finansministeren forleden talte om et gunstigt erhvervsliv.

Yderligere har man jo påny beklaget sig over, at man ikke vidste, hvad oppositionen ville, og i det hele taget var der denne undertone af bebrejdelse for manglende samarbejde. Jeg har tidligere sagt, at jeg troede, det var ved denne lejlighed, åbningstalen var til debat, men bevares, hvis man med fordel kan diskutere andre områder, har jeg ikke noget imod det. Hvad den høje regering vil, ser vi, efterhånden som begivenhederne skrider frem; det kan ellers være svært at foruddiskontere, fordi regeringen er svingende og dens afgørelser tilfældige.

Den højtærede statsminister taler om vor „strejketaktik“. Jeg vil hertil sige, at vi ikke afslår samarbejde, men det, vi har sagt til regeringen, er, at vi ikke samarbejder om hvad som helst, og ikke når som helst det måtte passe ind i regeringens almindelige socialdemokratiske politik og hele taktiske tilrettelægning af arbejdet. Det er virkelig vor opgave og vor pligt at påpege det helt urimelige i, at landet skal styres og administreres af folk, der er valgt på et program, som aldeles ikke har bud til tiden i dag — og forøvrigt heller ikke har mulighed for at vinde tilslutning — og det er denne tilstand, vi har syntes trængte til et korrektiv. Jeg er nødt til at minde om det igen, når det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) fremdrager det, at det, vi har ønsket, var ganske rigtigt et valg for at komme ud af den tillidskrise, vi er inde i. Et andet ønske tilsigter at fremføre overfor regeringen, at vi hele tiden har haft et andet syn på valuta- og pengeforsyningspolitikken end regeringen. Vi har ønsket en udgiftsreform for at begrænse statsbudgettets stadige vækst. Jeg har peget på hele rækken af tilskudsordninger og spurgt, om de ikke skulle overvejes i dagens praktiske politik, for vi må ikke glemme, at når diskontoforhøjelsen i vore dage slet ikke virker i sin fulde udstrækning, er det bl. a., fordi staten

igennem sin udlåns- og tilskudsvirksomhed til en vis grad eliminerer disse virkninger.

Vi har videre givet udtryk for, at der skattereform, vi ønsker, skal bygge på bevarelsen af skattefradragets retten. Vi har sagt, at regeringens forslag efter vor mening forringer opsparringen ved omflytningen af skattebyrden. Vi har udtalt ønsket om, at der måtte blive adgang til skattefri henlæggelser i gode år, og vi har klart givet udtryk for, at vi vil have en virkelig afvikling af boligstøttelovgivningen. På alle disse områder har vi erklæret, at det var dér, vi var at finde, men her er der slet ikke tale om, at den nuværende regering har spurgt os — aldeles ikke — og derfor er det, vi ganske roligt har sagt: vi har tid til at vente. Jeg tror ikke, der går noget politisk skår af os ved at vente.

Aksel Møller: Der var i de omfattende taler, som den højtærede statsminister og den højtærede forsvarsminister holdt i formiddags, en ganske iøjnefaldende mangel, nemlig på den sindets selvbeherskelse, som unægtelig klæder folkets ansvarlige ledere. Det var så ganske åbenbart, at evnen til at veje ordene ligesom var forgået den højtærede statsminister, og sansen for argumenternes betydning og sammenhæng udeblev på afgørende områder hos den højtærede forsvarsminister. Neuroser er jo en moderne form for lidelser — de fremkommer, når man har modgang. (*Forsvarsministeren* [Rasmus Hansen]): Taler det ærede medlem om erfaring? Jeg taler ud fra det, jeg har set i denne sal, og især på grundlag af det, jeg har oplevet i formiddags.

Det er mig ganske umuligt at gengælde de højtærede ministre med samme mønt. Jeg er altid gået ud fra, at bag et standpunkt stod en ærlig mening — en mening, som lod sig forsvare, uden at det var nødvendigt at kaste ord som „hykleri“ og „uværdighed“ ind i forhandlingen for ligesom at dække over fattigdommen på argumenter. Også jeg kan huske, hvad Peder Syv har sagt: „Ambolten frygter ikke forhammeren“ — og med denne opmuntring skal jeg da tillade mig i den taletid, jeg har, at beskæftige mig med de synspunkter, som de to højtærede ministre i formiddags fremlagde. Jeg går ud fra, at de vil betragte det som en